

**MIKECRACK, EL TROLLINO,
TIMBA VK**

Los COMPAS

PERDUTS A L'ESPAI

TEAMCOMPAS
EN CATALÀ

Estrella Polar

**MIKECRACK, EL TROLLINO,
TIMBA VK**

Los COMPAS

PERDUTS A L'ESPAI

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Los Compas perdidos en el espacio*

© Mikecrack, 2021

© El Trollino, 2021

© Timba VK, 2021

Edició i fixació del text: José Manuel Lechado, 2021

Il·lustracions de coberta i interior: © Third Guy Studio

Disseny de coberta i d'interior: Rudesindo de la Fuente

© de la traducció: Ariadna Ausió i Dot, 2023

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Estrella Polar, 2023

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: febrer del 2023

ISBN: 978-84-1389-468-3

Dipòsit legal: B. 447-2023

Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

ÍNDEX

Introducció. L'Imperi ruscador, 8

- 1.** La invasió alienígena, 12
- 2.** Un error fatal, 26
- 3.** Un planeta desconegut, 40
- 4.** Els Compas contra el Campió, 58
- 5.** La Poció Ultrapoderosa, 74
- 6.** Planeta Pepperoni, 90
- 7.** El Timba al Tongol, 106
- 8.** L'accidentat viatge del Mike, 124
- 9.** El Trolli al planeta Boló, 138
- 10.** Operació de rescat, 154
- 11.** El volcà Tiki-Taka, 168
- 12.** Desembarcament a Ciudad Cubo, 184
- 13.** Tots a l'una, 204

Epíleg. Una festa galàctica, 220

1. LA INVASIÓ ALIENÍGENA

—**Q**uè són aquelles llums? —va preguntar el Trolli, assenyalant cap amunt.

—Sembren... No ho sé... Una pluja de meteorits? —va suggerir el Mike, contemplant, al·lucinat, l'espectacle.

—Els meteorits cauen cap avall, no volen en formació. És pura lògica rodona —va observar el Timba.

Sí, no hi havia cap mena de dubte: aquelles llums, fossin el que fossin, no «queien». Volaven en grups de tres, en formacions triangulars, i n'hi havia centenars. Al principi anaven totes juntes, però aleshores diverses es van separar del grup principal i van volar en diferents direccions: sud, nord, est, oest... i punts intermedis. Malgrat tot, el grup més nombros va continuar el seu descens directe a sobre de Ciudad Cubo. Aquesta formació, a més, tenia una llum diferent de les altres. Més grossa, més refulgent. I, en lloc de blanca, era d'un to groc brillant, semblant a l'or.

Els Compas i els seus amics, el Rius, el Raptor, l'Invíctor i l'Sparta, ho observaven incrèduls. A mesura que les llums s'apropaven, es va començar a sentir un soroll estrident que eixordava. Encara que ja era de nit, i una mica tard, cada cop més gent va començar a sortir de casa per veure què passava. Quan la gran llum daurada, escortada per una dotzena de llums blanques, es trobava a uns quants metres de terra,

els Compas, els seus amics i la resta dels ciutadans cúbics van poder veure finalment el que els queia a sobre.

—No em diguis que són... —va començar a dir el Timba.

—Pizzes voladores? —va preguntar el Mike.

—No són pizzes, no —va sentenciar convençut el Raptor—. Són...

—Plats voladors! —van exclamar tots alhora.

I així era. Davant dels ulls bocabadats de la multitud, tenia lloc un succés inimaginable, un fet que només s'havia vist fins llavors en pel·lícules i sèries, però que ningú no es podia imaginar que pogués passar en el món real: una invasió alienígena! I no una qualsevol: una senyora invasió en tota regla, amb un munt de naus. La nau més grossa, que semblava que era la líder de la flota, volava directament cap a la plaça principal de Ciudad Cubo mentre les altres es distribuïen per diversos punts estratègics: zones industrials, comissaries, casernes de l'exèrcit. Els nouvinguts no estaven improvisant i, si s'havia de jutjar pel que es veia, no hi havia cap mena de dubte que les altres flotes estaven ocupant en aquell moment altres ciutats importants de tot el planeta. Fossin qui fossin aquells alienígenes, la seva invasió havia sigut ben planificada.

—Correm cap a la plaça —va dir el Trolli—. Així sabrem què passa.

—És necessari? —va demanar el Timba—. És que és tard i tinc una mica de son.

—Nois, que això és molt gros! —va assenyalar l'Invictor—. Ens visiten els alienígenes.

—Però, porten pizzes o no? —va preguntar el Mike, llepant-se els morros.

—Mare meva, quin parell, el Timba i el Mike. Vinga, anem-

hi tots junts. Tothom està sortint al carrer, no us ho voldreu perdre, oi?

Això era cert. Una autèntica multitud es concentrava als carrers, cada grup en direcció a algun lloc on haguessin aterrat naus alienígenes. N'hi havia moltes per escollir, però els Compas van preferir anar fins a la plaça principal, com havia proposat el Trolli. No només perquè allà hi estava aterrant la nau capitana, sinó també perquè no quedava gaire lluny. Així, tot i les multituds que embussaven els carrers, al cap d'uns quants minuts, els set amics van aconseguir arribar al rovell de l'ou de Ciudad Cubo... i de la invasió.

—Quina gentada, llamps i tempestes! —va protestar el Rius—. Gairebé no hi cabem. A Tropicubo no estaríem tan estrets.

—Si allò deu estar ple de turistes... —va observar el Raptor.

—Aixequen-me de terra, que no veig res més que caps —va protestar el Mike.

—Jo tampoc veig res —va afegir el petit Sparta—. Per què creixeu tant tots?

El Trolli i el Timba van aixecar enlaire el Mike perquè pogués veure què passava per sobre de la gentada. El fort Invíctor va fer el mateix amb l'Sparta. L'espectacle valia la pena.

—Quina passada! És una nau enorme —va dir el Mike amb els ulls com unes taronges. Durant un moment fins i tot es va oblidar de la gana—. Ocupa tota la plaça.

—És increïble. Sembla un somni —va comentar el Timba.

—Doncs per una vegada... estàs despert.

La nau daurada ocupava gairebé mitja plaça, no tota, el Mike era molt exagerat, però la veritat és que era una andrò-

mina impressionant, amb tota la superfície coberta d'escotilles, tubs i llums. Un detall cridaner era el dibuix que cobria tot el buc de l'aparell: una xarxa d'hexàgons daurats que donaven a la nau un aspecte molt curiós. A sobre del que semblava una gran porta o escotilla d'accés, s'hi veia el dibuix d'un hexàgon més gros, l'interior del qual apareixia cobert de línies paral·leles grogues i negres. Aquest símbol, que es repetia en altres naus, feia pinta de ser l'emblema dels visitants.

—A aquesta gent els deuen agradar els ruscos —va dir llavors el Trolli.

No sospitava quanta raó tenia, tot i que no trigaria a saber-ho, ja que en el precís moment en què pronunciava aquestes paraules, la porta de la nau es va començar a obrir lentament, mentre deixava anar molt fum, com se sol veure a les pel·lícules.

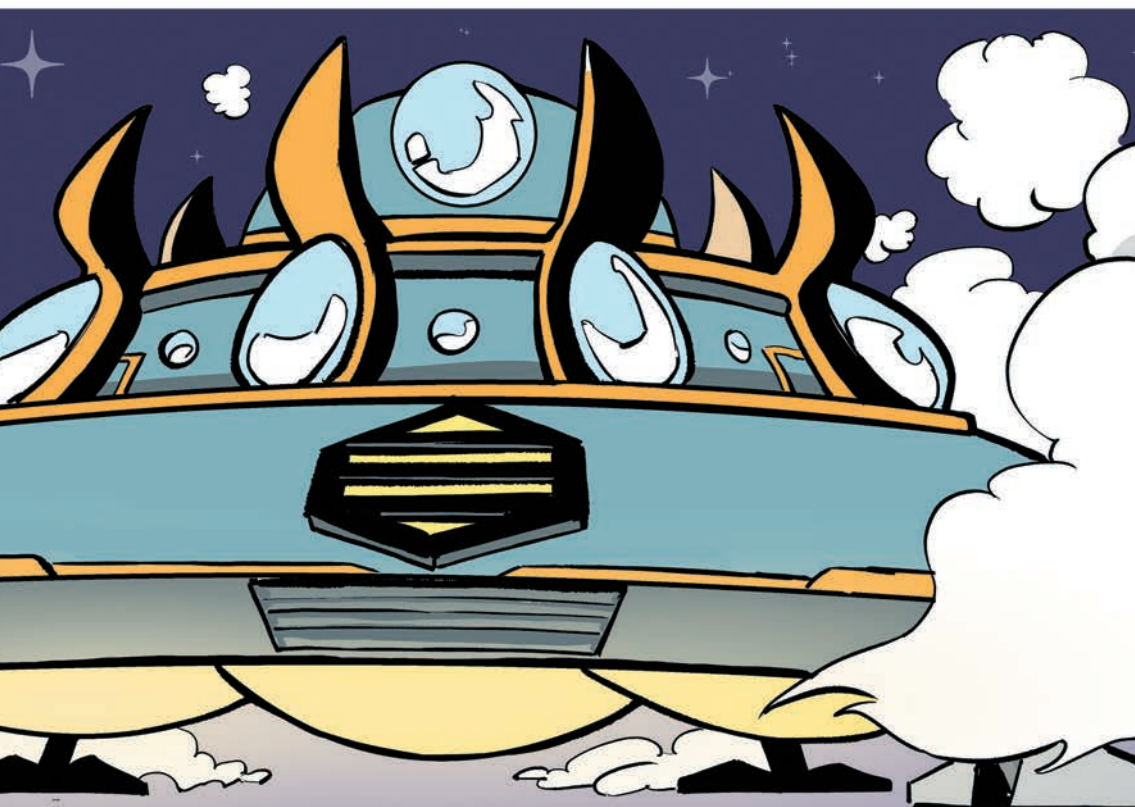

—Se'ls està cremant el sopar —va bromejar el Timba.

—Mmmmmm, sopaaaaar —va dir el Mike, llepant-se els morros; havia recordat, ara sí, que tenia força gana des de feia estona.

—A veure si el sopar serem nosaltres —es va lamentar el Trolli.

La gran escotilla es va obrir del tot i de l'interior de la nau van començar a sortir, a milers, sense parar, uns éssers mai vistos al planeta Cúbico. D'estatura més aviat baixa i aspecte humanoide, tenien la pell verda, un caparràs gros amb uns enormes ulls negres. No tenien orelles, tot i que semblava que hi sentien molt bé. Es comunicaven entre ells amb un brunzit agut. Per descomptat, ni els Compas ni cap dels seus paisans no podien entendre ni un borrall d'aquella llengua.

Malgrat tot, si la fila que feien era estranya, encara era pitjor la seva actitud amenaçadora. Els alienígenes vestien una mena d'uniforme militar, es protegien el cap amb cascos grossos i tots anaven armats fins a les dents. Els ciutadans es van alarmar en comprovar que allò no era, per descomptat, una visita amistosa, sinó una invasió en tota regla. I no van trigar ni un minut a demostrar-ho: a empentes i de mala manera, els visitants van obligar la gent a reunir-se al voltant de les naus. No eren gaire grossos, però tenien molta força.

—Ei, ja n'hi ha prou, de donar empentes! —va protestar el Timba, enfrontant-se a un d'aquells païos.

Com a tota resposta, un dels soldats alienígenes va dis-

parar la seva arma contra el Timba, que va caure rodó a terra, com un sac de patates.

—Timba! —va exclamar el Trolli, corrent cap al seu amic—. Què has fet, boig?

El Trolli, molt enfadat, va voler atacar l'invasor, però els seus amics el van subjectar perquè no corregués la mateixa sort que el Timba. Aquest, per la seva banda, seguia tan quiet i silenciós que tots van témer el pitjor, però de sobte va deixar anar un ronc i van comprovar què passava: simplement s'havia adormit com una soca.

—Ara sí que s'està *esforçant* —va riure el Mike, alleujat—. Les seves armes adormen la gent.

—Doncs ni que haguessin escollit el Timba expressament per provar-les —va comentar el Trolli, més tranquil.

Encara que no hi havia hagut víctimes, la situació no deixava de ser greu. Els alienígenes no eren allà per fer amics i semblava que tenien les coses molt clares: en pocs minuts havien concentrat a tothom al voltant de la nau principal i qualsevol intent de resistència, fins i tot els que duïen a terme alguns agents de policia i diversos militars de l'exèrcit cubícola, van ser neutralitzats sense cap problema. Ciudad Cubo havia caigut en mans dels invasors en menys de cinc minuts! Probablement tot el planeta es trobava en la mateixa situació i el pitjor de tot era que no hi havia manera d'entendre els terribles sons que emetien aquells éssers procedents de qui sap on.

Llavors, mentre tothom esperava, molt espantat, a la plaça, un alienígena d'aspecte femení i de mida més grossa que els seus congèneres, amb grans ales semblants a les d'una libèl·lula, va sortir de la nau i va començar a «parlar» als presents. En fi, més que parlar, emetia sorolls i brunzits:

—Zzzzz, bzzz, zummm, zumm, bzzzz...

L'alienígena va posar cara de contrarietat mentre manipulava un artefacte que portava subjectat al pit:

—Ja està! —va sonar una veu metàl·lica de sobte, i ara ja sí que se l'entenia—. Maleït traductor automàtic! Sempre falla en el pitjor moment. Ehem! Bona nit, estimats cubícoles. Soc la reina de l'Imperi ruscador. Em dic Kahpahtrachasra-ja III, però com que no sabreu pronunciar-ho, em podeu dir Sabrina.

—No sona gaire semblant —va observar el Trolli en veu tan alta que es va sentir a tota la plaça.

—Silenci, descarat! Sona com a mi em dona la gana. Soc la líder de l'exèrcit ruscador, el més poderós de tota la creació...

—Apa, si rima —va dir llavors el Mike—. Podríem fer una cançó: Ruscador, ruscadoooooor, famós en tota la creació!

—Serà possible! Guardians, captureu aquests bocamolls!

En mig segon, el Trolli i el Mike van ser detinguts i portats a empentes davant de la reina Sabrina.

—No hem vingut aquí per aguantar bromistes! —els va advertir la cap dels invasors amb un gest ferotge—. Ni per deixar anar discursos llargs...

—Quina sort —es va burlar el Mike.

Aquest cop la resposta va ser immediata: un llançament del raig adormidor d'un dels guardians. En mig segon el Mike roncava tan profundament com el Timba.

—A veure si així calla —va remugar la reina Sabrina, fent cara d'enfadada—. Deia que no em vull enrotllar perquè odio pronunciar discursos, el traductor aquest pesa com un mort i, a més, el que us vull dir és fàcil de resumir: el meu imperi necessita l'or dels vostres jaciments. La construcció de la nostra arma secreta definitiva...

—Si diu que és secreta deixa de ser secreta —va interrompre un soldat, en veu baixa.

—I què hi fa, si som invencibles? Calla! Com deia, la nostra arma requereix tot l'or disponible per fer-se realitat. És un material molt escàs a la galàxia i resulta que el vostre planeta està ple de jaciments molt rics en aquest recurs. Sobretot a prop d'aquesta ciutat.

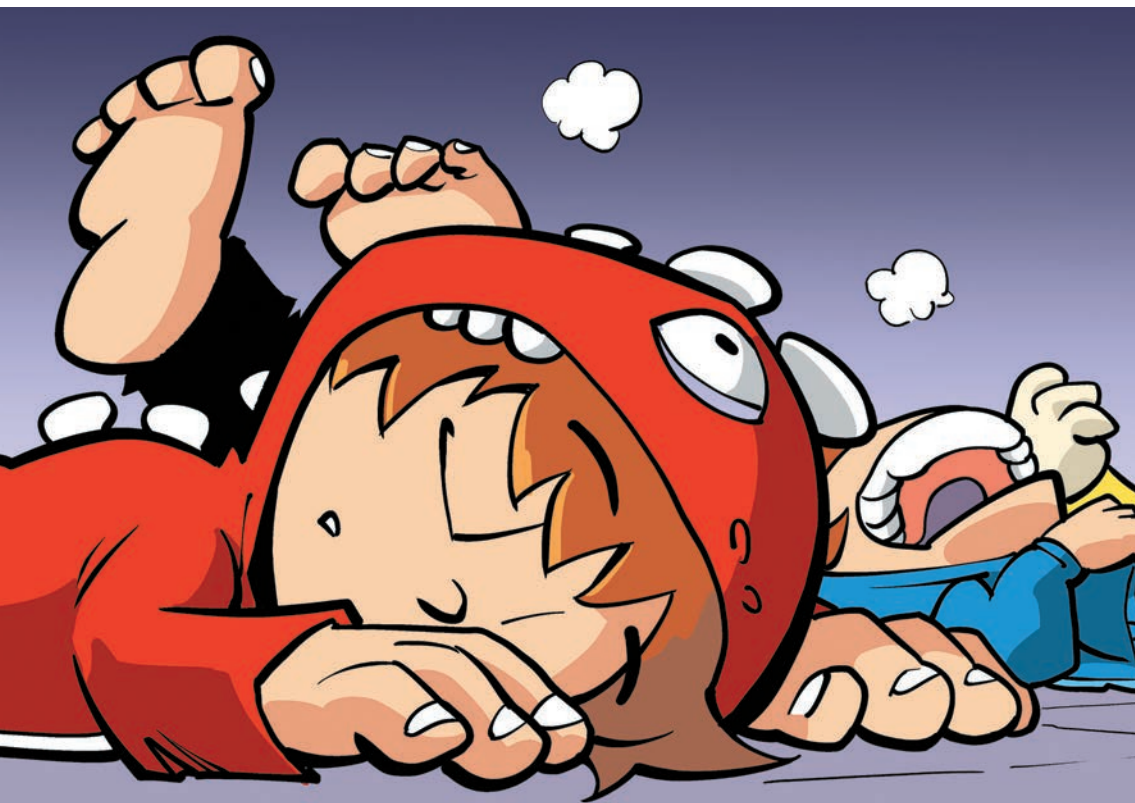
—I nosaltres buscant tresors per aquests mons de Déu
—va comentar el Trolli, sorprès.

—Us preguntareu què hi pinteu en això: doncs que l'or
no s'extreu sol, així que us ocupareu vosaltres de treure'l de
les mines. Queda clar, el pla? I si algú està pensant a ne-
gar-s'hi... He de seguir explicant què som capaços de fer? Us
guardareu prou de no oferir resistència.

Un espès i esbalaït silenci va omplir la plaça durant uns
instants. El pobre Trolli, subjectat encara per un parell d'in-
vasors, va ser el primer de trencar-lo:

—No ens rendirem, reina de pa sucat amb oli! Endavant,
cubícoles!

Va ser un gest de valor molt apreciat pels seus conciuta-
dans, que en sentir el crit animant a la resistència es van
començar a enfrontar als invasors. Per desgràcia, era cert
que no hi havia res a fer. Els ruscadors eren molt nombro-

sos i les seves armes, tot i que no eren letals, resultaven molt eficaces. En qüestió de minuts, tots els que van intentar atacar els ruscadors, començant pel Trolli, havien sigut abatuts pel raig adormidor. Els altres, veient la situació, van decidir que era més bona idea rendir-se.

—Excel·lent! —va cridar la reina Sabrina—. Veig que comenceu a entendre la situació. Ara treballeu de valent per a nosaltres i podreu portar amb orgull el nom de... esclaus de l'Imperi ruscador!

Tot seguit, la reina es va retirar a l'interior de la nau amb una riallada. Va riure tan fort que el Timba es va despertar de cop i volta, sorprès per l'espectacle que el rodejava: centenars de persones roncant, estirades pel terra de la plaça.

—Vaja! I després diuen que el dormilega soc jo.

Per desgràcia, les intencions del malvat Imperi ruscador no eren precisament fer broma.

